

undersøge, om § 42 trænger til Ændringer. Der som ærede Medlemmer, der have anset for denne Paragraphs Feilsuldhed, ville komme med Forslag til Forretningsudvalget, vil dette selvfølgelig tage dem under Overvejelse. Her foreligger altsaa Forretningsordenen saaledes, som den er vedtagen af Thinget, til Anvendelse, og Spørgsmaalet er efter min Mening det selv samme, som jeg tidligere betegnede, om det er tilstrækkeligt, at der blot findes en Anmeldelse Sted om Forsaldet, eller om ikke Hensigten med Ordene i § 42 af Folkethingets Forretningsorden tilfiger en nærmere Undersøgelse af denne Anmeldelses Besøielse. Jeg tror nu ikke, at Nødværdigheden af mine Udtalelser kan gjendrivés ved saadanne Betragtninger som den, at Thinget ikke er istand til at give en Rette se Betydning. Der forekommer, saavidt jeg har forstaaet Forretningsordenen, her i Thinget og ligesaa i Landstinget mangfoldige Tilfælde, hvor man ikke kan tvinge Thingets Medlemmer til at opfylde de Forretninger, de bør foretage. Naar et Medlem vælges ind i et Udvalg, og han ikke frasiger sig Valget, bør han møde i Udvalget og deltage i dets Forhandlinger, men Udvalget har ligesaa lidt som Thinget noget Middel til at tvinge ham til at komme i Udvalget eller til at straffe ham, hvis han tilsidesætter dette Tillidsforhold; men desuagtet gaar dog Folkethingets Forretningsorden ud fra den Forudsætning, at det er Medlemmernes Pligt at arbejde i de Udvalg, i hvilke de vælges ind. Jeg tror derfor, at de Uttringer, der ere fremkomne fra flere Sider om, at vi ikke bør vedtage Flertallets Forslag, fordi vi ikke ere istand til at erkevere det — jeg veed ikke, om dette Udtryk er brugt, men det var Tanken — ikke betyde det Allermindste, naar man tager Hensyn til, at Thingets Forretningers Fordeling mellem Medlemmerne overhovedet ligesaa lidt kan fremtvinges. Man bebrejder mig, at jeg har kaldet Forholdet mellem Vælgere og Repræsentanter et Kontraktforhold; man vil have, at det skal være et Tillidsforhold; men hvorfor ville da

ikke de samme Medlemmer indrømme, at det er et Tillidsforhold mellem Thinget og dets Medlemmer, om et Medlem undslaar sig for at møde? Naar jeg har kaldet det et Kontraktforhold, veed jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) absolut vilde tvinge mine Ord ind i Privatretssystemet. Saavidt jeg veed, gives det ogsaa Kontraktforhold, som henhøre under Statsrettens Omraade, og jeg skulde derhos mene, at en Kontrakt ikke behøver at være nedskreven for at angaa et viseligt Kontraktforhold, saaledes som man tager det efter det givne Forholds Natur. Naar en Mand møder paa Valgdagen og tilbyder sin Tjeneste, og Vælgere modtage Tilbudet, opstaar der da ikke et politisk Kontraktforhold eller et statsretligt Kontraktforhold mellem dem? Naar den Mand, der lader sig vælge, da bliver aldeles borte fra Thingets Forhandlinger, bryder han da ikke Kontraktforholdet, hvori han har stillet sig til sine Vælgere? Jeg tror ikke, at denne Anke har været Andet end en Undersøgelse af Ord, som ikke har nogen Betydning, idet min Tanke har været fuldkommen forstaaelig. Det hele Spørgsmaal, som her ligger for, har efter min Opfattelse et meget ringe Indhold; jeg anser den hele Afstemning, hvortil vi gaa, for at være uden al praktisk Betydning med Hensyn til Resultatet. Den kan muligvis føre til, at § 42 i Folkethingets Forretningsorden underkastes en ny Undersøgelse og derved bliver udflettet eller ændret, men om den begjærede Drlov negtes eller tilstaas, er efter min Opfattelse af det Forhold, hvorefter der her er Spørgsmaal, uden nogen Betydning, og jeg tror derfor, at Opmærksomheden ved denne Forhandling ligger noget udenfor selve Sagens Realitet.

Chr. Nimestad: Det forekommer mig, at den ærede Drlovfører fordybede sig mere i denne Sags Realitet, end det egentlig kunde være tilstedeligt efter det, der foreligger for